

Sygn. akt: I C 753/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Urszula Szyszka

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2017 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa P. J.

przeciwko K. K.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda P. J. kwotę 16.000 zł (szesnaście tysięcy złotych 00/100);

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt. I C 753/16

UZASADNIENIE

Powód **P. J.** wniósł w trybie postępowania upominawczego o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 16.000 zł wraz z kosztami procesu. W uzasadnieniu swojego żądania podał, że na mocy umowy z dnia 1.12.2014 r. udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 16.000 zł. Mimo upływu terminu spłaty pożyczki i bezskutecznych negocjacji w celu polubownego rozwiązania sporu, pozwany nie uregulował należności wynikającej z umowy.

Nakazem zapłaty z dnia 14.04.2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 486/16 tut. Sąd uwzględnił powództwo w całości (k. 14). Nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany **K. K.** w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości. Wprawdzie nie kwestionował, że doszło do zawarcia umowy pożyczki, jednak argumentował, że kwota dochodzona pozwem jest zawyżona. Wskazał, że zawarł umowę pożyczki pod presją z zamiarem wspólnego biznesu z powodem, że uznaje jedynie kwotę 5.000 zł, i że znajduje się w trudnej sytuacji materialnej z uwagi na wiele innych, licznych zobowiązań finansowych.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1.12.2014 r. strony zawarły w formie pisemnej umowę pożyczki. Z umowy wynika, że powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 16.000 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić do dnia 1.12.2015 r. Umowa została opatrzona własnoręcznymi podpisami stron.

Kwoty składające się na całkowitą sumę pożyczki były pozwanemu okresowo przekazywane przed zawarciem umowy. § 2 umowy pożyczki przewidywał, że pożyczkobiorca kwotę pożyczki przyjmuje i potwierdza odbiór całej kwoty w gotówce.

(dowód: kopia umowy pożyczki- k. 6-7, oryginał umowy pożyczki- k. 56, zeznania powoda- k. 57-57v)

Wobec niedotrzymania postanowień umowy powód za pośrednictwem firmy windykacyjnej skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty. Pomimo polubownych prób uregulowania zadłużenia pozwany nie zaspokoił powoda w jakiegokolwiek części.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty- k. 8, potwierdzenia nadania- k. 9)

W chwili zawarcia umowy powód P. J. i pozwany K. K. pozostawali w relacjach koleżeńskich, we wspólnym gospodarstwie domowym. Pozwany pracował jako przedstawiciel handlowy w firmie (...), miał wiele innych zobowiązań finansowych, w tym alimenty i zaciągnięte kredyty. Powód przekazywał pozwanemu środki pieniężne na bieżące potrzeby i utrzymanie, zgodnie z zawartymi przez strony umowami ustnymi. Obecnie z racji konfliktu finansowego strony zaprzestały znajomości, utrzymują się z zagranicznego zatrudnienia.

(dowód: pozwany informacyjnie słuchany- k. 30-30v, zeznania powoda- k. 57-57v, zeznania pozwanego- k. 63-63v)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda było zasadne i zostało uwzględnione w całości.

Stan faktyczny między stronami Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedstawionych przez stronę powodową, w szczególności umowy pożyczki oraz wezwania do zapłaty. Nie zaszły także żadne inne okoliczności mogące podważyć prawdziwość treści w nich zawartych, wobec czego Sąd dał im w pełni wiarę i uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Okoliczności dotyczące łączących strony kontaktów Sąd ustalił na podstawie niekwestionowanych w tym zakresie i wzajemnie się uzupełniających twierdzeń stron.

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia wysokości zobowiązania pozwanego wobec powoda z tytułu niespłaconej pożyczki. O ile bowiem pozwany nie kwestionował tego, że doszło do zawarcia umowy pożyczki oraz tego, że powód przeniósł na własność biorącego pożyczkę jakąś ilość pieniędzy, o tyle sporną wobec odmiennych twierdzeń stron, pozostawała wysokość zadłużenia pozwanego względem powoda.

Sąd zważył, że zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Sąd miał na względzie dyspozycję art. 720 § 2 k.c., w myśl którego umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Przepis ten przewiduje więc wymóg formy pisemnej pod rygorem trudności dowodowych (ad probationem). Zgodnie z treścią art. 74 § 1 k.c. zastrzeżenie formy pisemnej bez rygору nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej jest zastrzeżone jedynie dla wywołania określonych skutków czynności prawnej. W nawiązaniu § 2 tego artykułu stanowi, że mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma.

Analizując kwestię sporną Sąd stanął na stanowisku, że dochodzone w sprawie roszczenie na kwotę 16.000 zł znajduje oparcie w dowodach, zaprezentowanych przez powoda. Okoliczności takiej nie można było jednoznacznie przyjąć na

podstawie twierdzeń stron niniejszego postępowania. O ile sam fakt zawarcia umowy pożyczki pozostawał bezsporny i znajdował odzwierciedlenie w stanowiskach obu stron, o tyle w zakresie dotyczącym wysokości przekazywanych pozwanemu kwot, twierdzenia stron pozostawały we wzajemnej opozycji. Sąd zważył, że zeznania te wzajemnie się wykluczały. Z jednej strony pozwany twierdził, że zgadza się jedynie z kwotą 5.000 zł, bowiem w istocie powód kupił mu za tę sumę samochód, pozwany zaś przyznał, że należności tej nie zwrócił (vide: k.30-30v). Z drugiej strony powód argumentował, że przekazywał pozwanemu kwoty znacznie przewyższające kwotę uznaną przez pozwanego, które to pozwany wydatkował „na życie”, utrzymanie mieszkania, zakup samochodu i telefonu (vide: k. 57-57v). Dalej pozwany twierdził, że podpisywał umowę pożyczki pod wpływem alkoholu, działając w emocjach (vide: k. 63-63v). Z kolei powód podnosił, że w trakcie podpisywania umowy „obaj byli trzeźwi” (vide: 57v). Wobec powyższego w ocenie Sądu nie było możliwym jednoznaczne przyjęcie stanowiska jednej ze stron na podstawie prezentowanych zeznań.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tutejszy Sąd w pełni podzielił stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r. (sygn. akt I ACa 1320/11), zgodnie z którym jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie jej żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu należało dać wiarę wersji prezentowanej przez powoda. Wskazać należy, że powód zaprezentowanymi dowodami z dokumentów wykazał, stosowanie do art. 6 k.c., ażeby pomiędzy stronami postępowania doszło do zawarcia umowy pożyczki, obejmującej kwotę dochodzoną niniejszym pozwem. Wiarygodność dokumentu w postaci umowy pożyczki w żaden sposób nie została podważona przez pozwanego. Powyższe, wobec braku dowodów przeciwnych doprowadziło tutejszy Sąd do konstatacji, że pozwany zobligowany był do zwrotu na rzecz powoda dochodzonej pozwem kwoty. Pozwany nie dowiódł również, by zaspokoił powoda w jakiegokolwiek części.

Mając na uwadze powyższe na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z czym obowiązany jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 4.800 zł (§ 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. 2015. 1804), opłata sądowa od pozwu w kwocie 800 zł, a także opłata skarbową od pełnomocnictwa wysokości 17, 00 zł, o czym jak w pkt II sentencji wyroku. Na marginesie wskazać jedynie należy, że wprawdzie powód oświadczył w toku procesu, że wypowiedział pełnomocnictwo reprezentującemu go pełnomocnikowi, jednak wobec braku oświadczenia mocodawcy w tym zakresie i wobec już dokonanych przez pełnomocnika czynności procesowych w ocenie Sądu w rozstrzygnięciu o kosztach procesu należało uwzględnić wynagrodzenie.